

L'hora dels eclipsis

Maria de la Pau Janer

Narratives 3 i 4

Eliseu Climent, editor

València 1989

Els Ulls d'Ahir (finalista del Premi Ciutat de Mallorca, 1987), la primera obra publicada per l'escriptora mallorquina Maria de la Pau Janer, és un text madur, sincer i amb una gran fluïdesa literària que aconsegueix crear una atmosfera envoltadament romàntica que narra la recerca del misteri d'un esguard:

"... només explicar els teus ulls en el paper."

Després d'aquesta atractiva mirada sobre uns ulls misteriosos, Maria de la Pau Janer ha escrit un nou llibre, **L'Hora dels Eclipsis**, amb el qual guanya el premi Andròmina (Premis d'octubre, 1989). Una obra extremadament intimista i una profunda meditació sobre els fils que mouen la solitud dels sers humans: "Havia perdut els llavis i no hi havia cap possibilitat, cap gest, que fes possible recuperar-los."

A grans trets, és la història d'un home, en Francesc, que es troba entre dues dones, la seva esposa Aina i la seva amant Constança, a la qui només veu els divendres a la nit.

Sovint utilitza un llenguatge poètic:

"Els cabells que reposaven damunt el coixí van treure poncelles", o textos que, en certa manera, trenquen el fil de la història i que sorprenen el lector, com el somni d'en Francesc que es troba entre Aina i Constança o l'enterrament d'en Toni.

En paraules de la pròpia Maria de la Pau Janer, "malgrat l'entramat de relacions existents entre els cinc personatges principals, els quals d'una forma o altre comparteixen fragments de les seves vides, **L'Hora dels Eclipsis**, és un text sobre les solituds espacials on bàsicament es desenvolupa la narració: la cambra d'Anna, la de Constança, el bar... "La cambra era una solitud d'ocres". També l'illa, el mar que els envolta, que no els deixa marxar i

que incrementa la seva solitud sentimental en quan a que cap d'ells està content amb la seva pròpia soledat feta a base de renúncies constants.

Lambert Botey

"Artemísia"

Maria Àngels Anglada.

Ed. Columna núm. 71.

Barcelona 1989.

Artemísia, el darrer llibre de Maria Àngels Anglada, és una novel·la breu que centra el seu escenari narratiu en un illa grega del mar Egeu, Mitilene, l'antiga Lesbos, pàtria de la deessa Safo. No és la primera vegada que Maria Àngels Anglada escull un escenari grec per a una novel·la. Aquesta escriptora empordanesa té, per aquest indret mediterrani, una especial predilecció, fruit d'un profund coneixement del país i de les seves arrels històriques i culturals. El narrador d'**Artemísia** és un jove violinista català que passa unes vacances a Mitilene residint a la torre de dues pintores italianes: l'**Artemísia** i la seva neboda Laura. A més d'ells tres, a la torre, hi ha Electra, una noia atenesa que és a Mitilene per fer un estudi sobre un poeta nat a l'illa. De forma indirecta hi trobem també un altre personatge, en Sandrino, el fill de l'**Artemísia**, que mort ja fa anys se'ns fa present a través de la memòria de les dues pintores. Les relacions entre aquests cinc personatges, lligats entre ells per l'art, la música, l'illa de Mitilene i la dicotomia amor/mort, constitueixen el corpus narratiu de la novel·la. Climent Moragues, el narrador i protagonista, establirà amb cadascun dels personatges femenins una relació especial determinada per l'etapa vital de cada dona: joventut, maduresa i vellesa.

La minuciosa descripció del paisatge i el fil tranquil de la narració fa que el lector penetri a Mitilene i quedi, igual que el protagonista, pres pel mal de l'illa, envaït per "una dolcezza inusitada e nova".

Dolors Ortuño